

Người Việt Có Yêu Nước Không ?

Song Chi

Người Việt có yêu nước không? Nếu bây giờ mà đặt một câu hỏi như vậy thì đúng là rất dễ bị “ném đá”, tẩy chay! Bao nhiêu năm nay khi đi học trẻ em Việt Nam luôn được dạy rằng người Việt có truyền thống yêu nước, chống ngoại xâm, anh hùng bất khuất, chịu thương chịu khó, giàu đức hy sinh v.v... Và nếu nhìn lại lịch sử VN suốt mấy ngàn năm qua thì quả là đúng vậy. Nếu không yêu nước, không quyết tâm bảo vệ đất nước, có lẽ cha ông chúng ta đã không thể giành lại được độc lập cho đất nước sau một ngàn năm bị giặc Tàu đô hộ, 100 năm bị Tây đô hộ. Rõ ràng là “*Tuy mạnh yếu từng lúc khác nhau, song hào kiệt đời nào cũng có*” (Bình Ngô Đại cáo, Nguyễn Trãi), hết lớp người này đến lớp người khác, đã đứng lên, ngã xuống, và tiếp tục đứng lên, để bảo vệ đất nước.

Lịch sử của VN là lịch sử viết bằng máu của những cuộc chiến tranh chống ngoại xâm lẫn nội chiến, thời gian chiến tranh có nhiều khi còn dài hơn cả thời bình. Nếu người Việt không yêu nước, có lẽ bây giờ VN đã bị xóa tên trên bản đồ thế giới, đã trở thành một quận lỵ, một tỉnh của Tàu từ lâu lắm rồi. Cha ông ta không những đã bảo vệ trọn vẹn non sông mà còn mở rộng lãnh thổ lãnh hải về phía Nam để trao lại cho con cháu đời nay một Tổ Quốc VN dài từ Nam ra Bắc với hình dáng chữ S như bây giờ. Thế nhưng, kể từ khi đảng cộng sản xuất hiện rồi dần dà trở thành đảng lãnh đạo duy nhất tại VN thì mọi chuyện có khác.

Như tất cả mọi đảng phái chính trị khác, ngay từ khi khởi đầu cho đến tận giờ này, sau 85 năm thành lập, 70 năm độc quyền lãnh đạo ở miền Bắc, 40 năm độc quyền lãnh đạo trên toàn đất nước VN, đảng cộng sản luôn luôn nhân danh lòng yêu nước cũng như lợi dụng lòng yêu nước của nhân dân để cướp chính quyền về tay mình và giữ riết lấy quyền lực. Thật sự ra đảng cộng sản chưa bao giờ yêu nước thương nòi. Nếu thật sự yêu nước, họ đã đặt quyền lợi của đất nước dân tộc lên trên quyền lợi của đảng. Nếu thật sự yêu nước, thương dân, họ đã không chọn con đường giành chính quyền bằng bạo lực bất chấp ý nguyện của nhân dân, sau đó tiếp tục đẩy cả dân tộc vào cuộc chiến tranh với Pháp rồi với Mỹ đồng thời là cuộc nội chiến huynh đệ tương tàn kéo dài suốt 20 năm, bất chấp cái giá phải trả là xương máu của nhân dân, đất nước hoang tàn, lòng người ly tán. Lịch sử VN suốt bốn ngàn năm chưa bao giờ mất đất, thậm chí ông cha ta như vừa nói trên còn mở mang bờ cõi VN, nhưng chỉ dưới triều đại do đảng cộng sản cầm quyền, VN đã mất đất, mất đảo, mất biển vào tay Trung Cộng và sẽ còn tiếp tục mất nữa... Bây giờ họ lại tiếp tục đặt quyền lợi của đảng lên trên hết, tiếp tục bám víu quyền lực, cố giữ cái chế độ độc tài toàn trị lạc hậu phản động, phản cách mạng này bằng mọi giá, bất chấp con đường đã và đang đi là sai lầm, bất chấp tình trạng tụt hậu thê thảm của đất nước, sự khốn cùng của nhân dân và nguy cơ bị lệ thuộc vĩnh viễn, nguy cơ mất nước vào tay Trung Cộng.

Trong suốt 70 năm qua, lịch sử rất nhiều lần đã cho đảng cộng sản được quyền lựa chọn và đảng cộng sản đã luôn luôn lựa chọn sai lầm, xuất phát từ sự tham quyền cố vị, ích kỷ, đốn hèn. Chưa và sẽ không bao giờ đảng và nhà nước cộng sản thực sự có bất cứ một hành vi nào là yêu nước. Không những thế, đảng cộng sản còn hèn hạ nhện nhục, nhân nhượng, kể cả bán nước cho ngoại bang, cụ thể là cho Trung Cộng, để được tiếp tục yên thân cai trị đất nước. Đảng cộng sản đã từng dựa vào ngoại bang, Liên Xô và Trung Cộng để giành được chiến thắng, bây giờ họ vẫn tiếp tục lệ thuộc vào ngoại bang, để cho Trung Cộng thò tay thao túng và can thiệp vào mọi chuyện nội bộ của VN.

Đó là nói chung đảng và nhà nước cộng sản. Còn từng cá nhân đảng viên đảng cộng sản họ có yêu nước không? Có thể có những cá nhân ban đầu đi theo đảng xuất phát từ lòng yêu nước, sau đó đau đớn khi thấy niềm tin vào đảng cộng sản của mình bị đặt sai chỗ, rằng đảng cộng sản đã lừa dối hàng chục triệu người, đẩy nhân dân vào cuộc chiến tàn khốc với niềm mơ ước sẽ xây dựng lại một chế độ tốt đẹp hơn, công bằng, tiến bộ hơn gấp nhiều lần chế độ cũ. Hóa ra chỉ là cái bánh vẽ, chế độ mà đảng cộng sản đang điều hành còn tồi tệ hơn mọi chế độ phong kiến, thuộc địa, hay chế độ VNCH cũ gấp hàng trăm, hàng ngàn lần.

Tất cả những gì đảng cộng sản từng nói, từng đã phá, từng vì nó mà chiến đấu, bây giờ đảng hoàn toàn làm ngược lại, lộ rõ một tập đoàn tham nhũng, mafia, bán nước, “hèn với giặc ác với dân”. Những con người nhận ra sự thật ấy đã cay đắng mà từ bỏ đảng, trở về với nhân dân, thậm chí là những người mạnh mẽ lên tiếng tố cáo chế độ, như ông Hoàng Minh Chính, tướng Trần Độ, đại tá Bùi Tín, nhà văn Vũ Thư Hiên, nhà văn Dương Thu Hương, nhạc sĩ Tô Hải, nhà thơ Bùi Minh Quốc, hai anh em ông Huỳnh Nhật Tấn (Phó Giám đốc Trường Đảng tỉnh Lâm Đồng kiêm Tỉnh ủy viên dự khuyết), Huỳnh Nhật Hải (Phó Chủ tịch Ủy ban Nhân dân Thành phố Đà Lạt kiêm Thành ủy viên), luật gia Lê Hiếu Đằng, trung tá Trần Anh Kim v.v...

Nhưng đó chỉ là số ít. Số đông vẫn bám lấy đảng vì quyền lợi. Và những người này họ có yêu nước không? Câu trả lời là không. Vì nếu yêu nước, họ hẳn đã nhận ra đảng cộng sản là nguyên nhân gây ra sự lạc hậu đói nghèo, thua kém của VN so với các nước xung quanh và thế giới, chế độ này là một chế độ độc tài lạc hậu, và cần phải thay đổi thể chế chính trị, chuyển sang mô hình tự do dân chủ đa đảng pháp trị thì mới mong đưa đất nước thoát khỏi sự khó khăn, bế tắc và nguy cơ bị mất nước như hiện tại. Nhưng không, dù có nhận ra hay không, họ vẫn tiếp tục bám lấy đảng, bám lấy chế độ để thăng quan tiến chức, làm giàu, vơ vét những gì có thể vơ vét được.

Một mặt, họ tiếp tục lên tiếng bênh vực chế độ, ca ngợi đảng và nhà nước cộng sản, thậm chí cực đoan hơn, chửi bới các nước Hoa Kỳ và phương Tây, căm ghét tất cả những gì dính dáng đến chế độ VNCH cũ hoặc mọi hoạt động đòi hỏi tự do, dân chủ, nhân quyền, mọi nhân tố tiến bộ trong xã hội; nhưng mặt khác, khi bệnh nặng thì họ lại chạy sang các nước “tư bản giãy chết” để chữa trị chứ không chữa trị trong nước hay sang nước Trung Quốc “anh em”, họ lại cho con cháu đi học ở Hoa Kỳ và các nước phương Tây, lén lút tẩu tán tài sản sang các nước này, chuẩn bị tất cả để bất cứ khi nào có “biến” thì họ đã có sẵn cơ ngơi, nhà cửa... ở bên ấy và thông dong hạ cánh an toàn hưởng nhàn đến mấy đời sau.

Đất nước đói nghèo tụt hậu-mặc kệ, kinh tế khủng hoảng, nợ công nợ xấu ngập đầu, môi trường sống bị ô nhiễm nặng nề, giáo dục nát bét, đạo đức xã hội xuống cấp, người dân không hề được hưởng những quyền tự do dân chủ và những giá trị nhân quyền phổ quát trên toàn thế giới đã dành mà còn phải sống trong cảnh bất an, bất ổn từ kinh tế cho tới tinh thần...-mặc kệ, VN có nguy cơ bị Trung Cộng thôn tính vĩnh viễn-mặc kệ. Họ còn mong cho chế độ này tồn tại lâu dài để tuyệt đại đa số nhân dân đói nghèo trong lúc họ và những kẻ như họ ung dung hưởng mọi bổng lộc, ăn trên ngồi trước. Yêu nước? Không. Yêu đảng thì may ra. Vì đảng cộng sản đã cho họ mọi thứ, nhiều người trong số họ “từ không thành có tất cả” là nhờ đảng cộng sản.

Còn với hơn 90 triệu người dân trong và ngoài nước, chúng ta có yêu nước không?

Với người dân trong nước, sau bao nhiêu năm sống dưới chế độ cộng sản đã khiến cái nhìn, quan điểm, mục đích, lý tưởng sống của con người ít nhiều bị méo mó, thực dụng đi. Phải sống trong một chế độ, thể chế không lo được cho người dân bất cứ cái gì, không hề có an sinh phúc lợi xã hội, mọi thứ người dân phải tự lo, nhưng lại phải è cổ đóng đủ thứ thuế cho nhà nước, bị nhà nước bóp nặn đủ kiểu, luật pháp thì chỉ bảo vệ cho kẻ mạnh và cho chính nhà nước. Phải chứng kiến bao nhiêu cảnh bất công trái tai gai mắt, người tử tế, lương thiện thì bị thiệt thòi, kẻ cơ hội xấu xa thì luôn sâu leo cao; người có tài nhưng thân cô thế cô thì không được trọng dụng trong lúc những kẻ bất tài nhưng có tiền có quyền hoặc con ông cháu cha thì cứ thế mà được đặt sẵn những chỗ “thơm” nhất, ngon nhất trong xã hội...

Khi phải sống trong một chế độ, một xã hội như vậy, lâu dần con người trở nên ích kỷ hoặc vô cảm hoặc tệ hơn, cơ hội, thực dụng, vì phải nghĩ tới mình trước, lo cho bản thân mình, gia đình mình trước hết. Và thế là hình thành những lối suy nghĩ, cách sống phổ biến là tìm cách thoát khỏi đói nghèo bằng mọi giá. Nhà nhà lo mưu sinh lo làm giàu, không còn thời gian tâm trí đâu mà nghĩ đến chuyện chính trị, vận mệnh đất nước. Nếu nhà nghèo, không có đường làm ăn ở trong nước thì tìm cách đi lao động xuất khẩu, cho con gái lấy chồng ngoại, nếu có tiền hơn thì mở cơ sở làm ăn ở nước khác, đi du học hoặc cho con đi du học rồi tìm cách ở lại...Nghĩa là chỉ trừ những người hoàn toàn không có đường để ra đi, còn lại rất nhiều người VN vẫn âm thầm tìm mọi cách chạy thoát khỏi con tàu VN!

Sau biến cố lịch sử 30.4.1975 chỉ một thời gian ngắn, hàng triệu người đã phải bỏ nước ra đi tỵ nạn cộng sản, tạo thành một làn sóng thuyền nhân đánh động lương tâm cả thế giới, để rồi trong suốt 40 năm qua dòng người tìm đường ra đi dù không còn ồ ạt như xưa nhưng vẫn chưa bao giờ dừng lại. Trong lúc những người đã ra đi, chẳng mấy ai nghĩ đến chuyện đem tài năng, tuổi trẻ về cống hiến, phục vụ đất nước. Đừng hỏi tại sao vì chúng ta đã thừa biết câu trả lời. Và có lẽ chỉ khi nào đất nước thực sự chuyển đổi sang mô hình tự do dân chủ, may ra lúc đó mới chấm dứt chuyện người Việt bỏ nước ra đi và may ra mới có chiều ngược lại, trở về xây dựng quê hương.

Còn người Việt sống ở nước ngoài?

Nếu chỉ căn cứ vào hành vi đi làm ở nước người rồi gửi tiền về VN là yêu nước, thì người Việt hẳn là một cộng đồng yêu nước rất mạnh, bởi vì VN trong nhiều năm qua luôn là một trong những quốc gia có lượng kiều

hối gửi về rất cao, chính số tiền này đã góp phần nuôi sống nhà nước độc tài cộng sản cho đến tận giờ này. Nếu căn cứ vào sự quan tâm của người Việt với tình hình thời sự chính trị xã hội trong nước, người Việt nhìn chung cũng là một cộng đồng rất quan tâm theo dõi tình hình VN, sống ở nước người ta nhưng tâm trí cứ đau đầu nghĩ về VN, gặp nhau là lại nói chuyện về VN...Đó là thế hệ trung niên hoặc lớn tuổi, còn bọn trẻ lớn lên hoặc sinh ra ở nước người thì khác, chúng không còn mấy quan tâm nữa.

Nhưng người Việt cũng là một cộng đồng rất lạ. Người Việt có thể xót xa nghĩ về quê hương, có thể chăm chỉ gửi tiền về nước giúp người thân, nhưng nếu phải đồng lòng làm một việc gì đó, hy sinh quyền lợi của mình cho sự thay đổi của đất nước thì chưa chắc. Ví dụ như nếu bảo tất cả mọi người chỉ cần ngưng gửi tiền về nhà một thời gian để nhà nước này, vốn đang bị khủng hoảng khó khăn về kinh tế, sẽ càng thêm bội phần khó khăn và buộc phải thay đổi chẳng hạn, thì có thể nói chắc rằng chẳng mấy người làm đâu. Người Việt có đến hàng chục hàng trăm đảng phái, tổ chức đang hoạt động chính trị ở ngoài nước, nhưng riêng việc ngồi lại với nhau, cùng nhau tạo thành sức mạnh chung để trợ giúp người trong nước, đẩy mạnh phong trào hoạt động dân sự, dân chủ, thúc đẩy quá trình chuyển đổi chính trị trong nước là chẳng bao giờ làm được. Chưa nói đến chuyện đánh phá lẫn nhau.

Có nghĩa là từ nhà nước cộng sản nói chung, đảng viên cộng sản nói riêng cho tới người dân đang sống trong hay ngoài nước, chúng ta vẫn chỉ nghĩ tới quyền lợi của mình, còn chúng ta vẫn không/chưa thực sự chấp nhận đánh đổi hy sinh, mất mát dù chỉ một chút những gì đang có, cho một tương lai chung tốt đẹp hơn của đất nước. Chúng ta vẫn chưa thực sự thấy nhục thấy đau vì hình ảnh VN trong mắt thế giới nhiều năm qua chỉ thường gắn với những gì tệ hại, lạc hậu... để mà quyết liệt thay đổi. Như vậy so với những dân tộc biết vì cái chung, hoặc biết vượt qua những sai lầm, thất bại, mất mát...trong quá khứ, đồng lòng xây dựng đất nước thành những quốc gia hùng cường như người Mỹ, người Đức, người Nhật, người Do Thái...và rất nhiều dân tộc khác nữa, người Việt có yêu nước không?

Song Chi
December 31, 2015